

Unes pauses mortals

Por Jordi Bordes

Harold Pinter va voler que llegissin un fragment de *Terra de ningú* en el seu enterrament, prova inequívoca que l'autor dibuixava la mort en aquesta peça de retrobament fortuït (o no) de dos vells amics. No es troben pas en un espai neutral, sinó que l'acció es desenvolupa en una

Terra de ningú. Foto: My Zircus (TNC).

lujosa sala, curulla d'amabilitat, de Hirst (Josep Maria Pou), l'amic que ha prosperat a la vida. Al seu costat, Spooner (Lluís Homar), aparentment, el perdedor. Aquest ha après, però, a mirarse la partida des d'una perspectiva de més altura, el que li permet relativitzar les contínues derrotes en els diversos episodis de la vida. [...] Al seu costat, dos servents molt especials de Hirst que li procuren tot i, puntualment, es neguen a servir-li més beguda. [...]

El muntatge és d'una duresa notable, pel seu text d'un llenguatge quotidià (per moments maleducat) però un aire misteriós i poètic. Les pauses de Pinter pesen com una llosa. Però en aquests silencis, que és on han de respirar les subtrames del text, hi regna un aire gèlid, espectral, que no ajuda gaire l'espectador a intuir per on es pot anar encaixant el trencaclosques. Albertí, doncs, ha optat per una direcció sense concessions. Queda, evidentment, una interpretació exemplar de tots quatre actors. Que viuen el text quan el diuen i que escolten amb una atenció magnètica les rèpliques dels altres. Tot és quietud i tensió, tot i el parlar fàcil i, per moments, graciosament lúcida de Spooner.

El resultat del muntatge és un mirall trencat en què cada espectador troba ressons a la seva experiència. Sense crosses, demana massa atenció per uns resultats que poden ser insuficients.